

Учитель з великої літери

Я читала в хороших книжках,
що добро ніколи не програє.
Там герої зазнавали біди і втрат
та в фіналі завжди забирали
своє.

Катерина Флекман

У кожної людини має бути в житті Учитель. Саме Учитель – з великої літери. Можливо, це перший учитель, можливо, ми його зустрічаємо в старших класах. Але це та людина, яку можна назвати батьком, другом, порадником, наставником, прикладом для наслідування. Мати такого учителя – це щастя! Поруч з цією людиною ти намагаєшся бути кращим, добрішим, розумнішим, щоб бути гідним його уваги, прихильності, дружби, його поваги.

Доля мені подарувала зустріч з такою людиною – Сітар Анатолій Васильович, який проживає та працює в селі Новопідгородне на Дніпропетровщині. Саме він прищепив мені любов до рідного краю до прекрасного, навчив мислити та любити дітей. Завдяки цій людині, я теж обрала свій життєвий шлях — професію вчителя. Своїм прикладом, вірою в людей та безумовним оптимізмом Анатолій Васильович завжди надихає творити, вірити, перемагати, рухатися вперед.

Його уроки історії залишили в моїй пам'яті незабутні враження. Вони завжди були насичені детальним поясненням, яскравими прикладами, фільмами, відео. Жоден рядочок історії, жодна дата чи постать не лишилась поза увагою.

Організовані для нас, його учнів, екскурсії завжди захоплювали та надихали любити рідні куточки нашої безмежної Батьківщини, нашої України. Всі, кому пощастило бути учнем Анатолія Васильовича, запам'ятають на все життя рідні стежинки. А які дивовижні краєвиди відкривались дітям, які разом з учителем подорожували велосипедами, скільки цікавого ми бачили під час цих екскурсій! Навесні учні з вчителем завжди відвідували найгарніші куточки нашого села. Незабутні враження, захоплення та подив на обличчях дітей, вдячність найкращому учителеві за подорож у прекрасне – все це було найкращою винагородою для цієї прекрасної людини. Іноді хочеться його порівняти з Прометеєм, бо даруючи нам незабутні враження, він ніколи нічого не чекав від нас. Учителю було достатньо бачити яскраві вогники у очах, які він запалив.

Цікаво зараз подивитись світлини, яких зазвичай у Анатолія Васильовича неймовірна кількість, адже жодне свято в нашій гімназії не лишається без його уваги та допомоги. Діти вклоняються всім серцем дорогому учителю за його науку, за його чесну і мудру дружбу, за його ставлення до них, як до особистостей. Я вірю, що весь духовний скарб, який вони отримали від Анатолія Васильовича, пронесуть через все життя, щедро роздаючи його іншим людям.

Зараз я працюю з Анатолієм Васильовичем в одній гімназії, ми давно колеги, але моя думка не змінна, я не припиняю брати з нього приклад. Жоден шкільний захід не проходить без його допомоги та активної участі. День козацтва, приготування каші в польових умовах та змагання - це завжди колосальна допомога нашого прекрасного вчителя та колеги. Але цей рік у нас буде непростий. Війна внесла свої корективи в наше життя, не питаючи нас. І ми не готові були до цього. Наш Анатолій Васильович не став осторонь біди всього нашого незламного та непереможного народу. Він з перших днів повномасштабного вторгнення ворога на нашу землю став боротися із загарбниками. Спочатку це була місцева самооборона, а вже за

два тижні і служба в ЗСУ. Анатолій Васильович відстоює нашу Україну, нашу свободу та незалежність. Чекаємо нашого хороброго Героя з війни. Складно собі уявити, але тепер наш Анатолій Васильович буде розповідати дітям історію війни не з підручників, а історію своєї війни, своїх спогадів. Він викладатиме історію, в написанні якої, особисто бере участь.